

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 105/21
3.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Невенке Ромчевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Зорана Ненковић адвокат из Зајечара, ул. Дубровачка бр. 55, против тужене „Unicredit bank Србија” а.д. Београд, ул. Рајићева бр. 27-29, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из Београда, ул. Обилићев венац бр.8, ради раскида уговора, одлучујући о жалби туженог која је изјављена против пресуде Вишег суда у Београду П 5445/17 од 6.10.2020. године, у седници већа која је одржана дана 3.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 5445/17 од 6.10.2020. године у ставу првом и трећем изреке, а жалба тужене „Unicredit bank Србија” а.д. Београд **ОДБИЈА**, као неоснована.

УКИДА СЕ решење садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 5445/17 од 6.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па су раскинути уговор о кредиту за куповину непокретности број RR 2983/08 од 27.08.2008. године и Анекс број 1 Уговора о кредиту за куповину непокретности број ... од 07.10.2008. године, због немогућности испуњења уговорних обавеза од стране тужиле услед наступања промењених околности након закључења наведеног уговора и анекса. Ставом другим, одређена је привремена мера и туженој је забрањена продаја

вансудском јавном продајом стана тужиље АА у ... у улици ..., изграђеног на кат.парцели бр. ... КО ..., по основу успостављене хипотеке I реда на истом до правоснажног окончања спора који се води пред Вишим судом у Београду у предмету П 5455/17. Ставом трећим обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 242.550,00 динара.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП-а, апелациони суд је нашао да је жалба тужене делимично основана.

Од стране првостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на овај суд пази по службеној дужности, нити из тачке 12 на коју се тужени у жалби позива. Побијана пресуда је јасна, разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Изведеним доказима у првостепеном поступку утврђено је да су овде тужиља, као корисник кредита и тужена дана 27.08.2008. године закључиле уговор о стамбеном кредиту ... којим је у члану 1.1 предвиђено да ће кредит бити стављен кориснику кредита на располагање у облику дугорочног динарског кредита са валутном клаузулом, да ће кредит бити дат у РСД, да износ кредита ни у једном тренутку не може премашити (индексирани) износ од 110.570,91 ЦХФ и служиће као основ за израчунавање таквих износа као што су дугована главница, камата, једнократна накнада и других износа дефинисаних уговором. Према члану 1.2 уговора, стране сагласно утврђују да ће банка средства кредита одобрити у динарској противвредности по средњем курсу тужене на дан пуштања средстава, а да ће корисник кредита све плативе износе по овом уговору отплаћивати благовремено и у потпуној сагласности са одредбама уговора по продајном курсу тужене банке важећим на дан конкретне отплате. Према члану 1.3 уговора намена кредита је куповина стамбене јединице и то једнособног стана број ..., површине 34 м², у сутерену, лево у дворишном делу у улици ... број ..., а све у складу са предуговором закљученим у Београду, дана 04.08.2008. године између ББ, као продавца и корисника кредита као купца. Према одредби члана 3.1 корисник кредита уговором преузима обавезу да на дуговану главницу кредита плаћа камату по ефективној каматној стопи која на дан закључења уговора износи 8,92% на годишњем нивоу. Према одредби члана 3.2 у камату из претходног става укључени су номинална варијабилна каматна стопа на кредит у висини од 8,50% на годишњем нивоу и износ накнаде и провизије коју банка обрачунава кориснику кредита у поступку одобравања кредита. Одредбом члана 3.9 уговорне стране су сагласно утврдиле да банка задржава право да током трајања уговора прилагођава каматну стопу у складу са изменама пословне политике банке, мерама НБС и тржишних околности о чему ће, у случају снижења каматне стопе, корисник кредита благовремено бити обавештен на одговарајући начин без посебног писаног обавештења упућеног кориснику кредита. Према одредби члана 3.10 уговора банка задржава право да током трајања уговора може извршити повећање каматне стопе уколико утврди да је месечни износ примања клијента мањи од износа месечних примања на основу којих је кредит одобрен, а што би банка сазнала од клијентовог послодавца или надлежног органа. Према одредби члана 5.1 уговорне стране сагласно утврђују да је кредит одобрен кориснику кредита са роком отплате од 17 година при чему први ануитет доспева за плаћање 05.11.2008. године, а последњи 05.10.2025. године. У члану 7 уговора предвиђено је да као средство обезбеђења и инструмент

наплате потраживања банке по уговору служи хипотека првог реда конституисана на основу заложне изјаве заложног дужника, оверене пред надлежним судом, којом ће заложни дужник овластити банку да може у случају неизмирења или неуредног измирења обавеза по уговору од стране корисника кредита у складу са одредбама Закона о хипотеци своје потраживање намирити вансудском јавном продајом непокретности која је у његовом исључивом и једином власништву и то једноснобног стана број ... у сутерену, стан лево — у дворишном делу у улици ... број ... на кат.парц. ... уписан у ЛН ... КО ... и две бланко соло потписане менице корисника кредита. Према одредби члана 11.1 уговора уговорне стране сагласно утврђују да банка има право да једнострано раскине овај уговор о чему ће обавестити корисника кредита доставом писаног обавештења између осталог у случају под а) да корисник кредита не плати о доспелости било коју обавезу коју има према банци по овом уговору, под б) корисник кредита изврши повреду било које друге обавезе преузете овим уговором. Према одредби 11.3 уговор се сматра раскинутим даном пријема писаног обавештења о раскиду уговора од стране корисника кредита, а на дан раскида истог у складу са чланом 11.4 уговора, из узрока дефинисаних ставом 11.1 тог члана, целокупан износ кредита на начин одређен овим уговором аутоматски доспева за наплату заједно са припадајућим каматама и осталим споредним потраживањима, а корисник кредита овим уговором преузима обавезу да измири целокупно предметно потраживање банке у року од три радна дана од дана пријема обавештења о раскиду уговора. Одредбом члана 12.1 уговора је предвиђено да су уговорне стране сагласне да је корисник кредита овлашћен да једном у току трајања овог уговора о кредиту, поднесе банци захтев за измену валуте кредита, у смислу да исти буде уместо у индексираним ЦХФ износу стављен кориснику кредита на располагање у индексираним ЕУР износу. Парничне странке су закључиле дана 07.10.2011. године и Анекс број 1 уговора о кредиту којим је констатовано да је корисник кредита у међувремену постала власник непокретности која је предмет хипотеке и уједно и заложни дужник па својство ранијег власника као заложног дужника и као уговорне стране овим престаје, те се анексом напред наведени уговор о кредиту мења и то тако да преамбула уговора о кредиту за куповину непокретности број ... од 27.08.2008. године, гласи: "Unicredit Bank Србије а.д." и АА из ... као корисник кредита/заложни дужник", такође је чланом 2 Анекса број 1 Уговора промењен члан 3 камата основног уговора тако да сада гласи: "Корисник кредита овим уговором банци плаћа камату по ефективној каматној стопи која на дан 07.10.2011. године, износи 6,27% на годишњем нивоу а у камату су укључени номинална варијабилна каматна стопа на кредит у висини од 6,098% коју чине вредност тромесечног либора ЦХФ узета на дан 08.09.2011. године у износу од 0,098% увећаног за маргину од 6% на годишњем нивоу" и износ накнаде и провизије коју банка обрачунава кориснику кредита у поступку одобравања кредита.

Дана 15.08.2017. године тужена је упутила тужиљи обавештење о раскиду уговора о кредиту од 27.08.2008. године, због неизмирења обавеза које на дан 15.08.2017. године износе 78.200,72 ЦХФ у динарској противвредности тако да је банка сагласно члану 16 уговора о кредиту стекла право на једнострано раскид уговора и наплату свог потраживања у целости, а тужиљи је остављен рок од три радна дана да доспели дуг на дан 15.08.2017. године у износу од 3.370,94 ЦХФ у динарској противвредности исплати, а у супротном ће се наведени уговор сматрати раскинутим, а банка ће сва своја укупна доспела а ненаплаћена потраживања наплатити принудним путем покретањем поступка код надлежног суда уз реализацију свих средстава

обезбеђења. Следеће обавештење о раскиду уговора о кредиту тужена је тужили упутила 14.11.2017. године позивајући тужилу да доспели дуг на дан 13.11.2017. године у износу од 4.108,29 ЦХФ у динарској противвредности измири у року од три радна дана а у противном ће се уговор о кредиту сматрати раскинутим. Опомену пред утужење тужена је тужили упутила 06.02.2018. године, позвавши тужилу да целокупан износ дуговања по наведеном уговору у износу од 75.582,73 ЦХФ измири одмах по добијању опомене, а тужена је тужили такође упутила и опомену о продаји непокретности од 25.12.2017. године.

Тужила се определила да закључи спорни уговор јер у периоду до његовог закључења није било енормног раста курса ЦХФ, а и службеник банке јој је саветовао да узме кредит индексиран у ЦХФ због мање камате у односу на кредите индексиране у еврима, али јој није указао на могућност наплог скока курса ЦХФ, нити је тужилу упозорио на могуће ризике за такве уговоре. Обављеним вештачењем од стране судског вештака за економско финансијску област утврђено је да је средњи курс НБС за валуту ЦХФ на дан вештачења 19.03.2019. године порастао у односу на исти курс од 27.08.2008. године за 118,88% а средњи курс НБС за валуту Евро у истом периоду за 54,14%. Стопа ап्रेसијације курса валуте ЦХФ у односу на курс валуте Евро у периоду од 27.08.2008. године до дана вештачења 19.03.2019. године, када се посматра средњи курс НБС, износи 42,00% а када се посматра средњи курс тужене 42,20%. На дан пуштања кредита у течај 09.09.2008. године, износу пуштеног кредита у течај од 110.570,91 ЦХФ одговарала је противвредност од 5.299.553,15 динара односно 69.145,05 Евра. Тужила је била у обавези да по уговору са каматом исплати укупно 211.340,28 ЦХФ што је по средњем курсу по коме је извршено пуштање кредита у течај износило 10.129.328,28 динара. До дана вештачења односно закључно са новембром 2018. године, тужила је на име измирења обавезе по основу месечних анuitета уплатила укупно 96.311,86 ЦХФ, односно 8.804.155,71 динара, односно 78.174,66 евра. Без обрачунате затезне камате на дан проглашења кредита доспелим у целисти, односно на дан 21.12.2017. године, тужила је дуговала туженој укупно 76.127,99 ЦХФ или 7.761.187,68 динара или 65.049,95 евра, а према структури датој у обрачуну под редним бр. од 111-а до 111-е. У периоду од 21.12.2017. године до новембра 2018. године измирена је обавеза по основу потраживања банке по кредиту која су била одложена, а која су доспела у укупном износу од 3.885,57 ЦХФ у противвредности од 398.990,10 динара или 78.174,66 евра, те укупна обавеза тужиле смањена за тај износ на дан 19.03.2019. године када је обављено вештачење износи 72.242,42 ЦХФ односно 7.362.197,58 динара или 61.674,11 евра. У периоду од дана увођења валуте евро у платни промет евро зоне 1.1.2002. године, до дана закључења уговора 27.08.2008. године, стопа ап्रेसијације валуте ЦХФ у односу на динар 17,77%, стопа апресијације валуте евро у односу на динар 32,17% и стопа депресијације валуте ЦХФ у односу на валуту евро 8,15%. Извршене уплате тужиле до дана утужења са обрачуном законском затезном каматом до дана вештачења 19.03.2019. године износе 15.608.557,03 динара, док би уплате тужене са обрачуном законском затезном каматом до дана вештачења 19.03.2019. године износиле 13.509.538,12 динара, чиме би тужила потраживала од тужене 2.099.018,92 динара. Тужила је прве две-три године редовно плаћала рате, у почетку је рата износила 41.000,00 - 42.000,00 динара што је било подношљиво у односу на њену зараду од преко 100.000,00 динара, а после тога рате је плаћала са малим закашњењима јер јој је рата кредита била у висини целе зараде, а у неком моменту је рата кредита била и већа од зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев тужиље за раскид уговора о кредиту за куповину непокретности налазећи да су испуњени законом предвиђени услови за раскид закљученог уговора о кредиту за куповину непокретности услед битно промењених околности из члана 133 Закона о облигационим односима. Ово из разлога што је након закључења уговора дошло до енормног скока валуте швајцарског франка независно од воље уговарача, услед чега је висина тужиљине новчане обавезе као корисника кредита у тој мери увећана да је очигледно да уговор више не одговара очекивањима тужиље као уговорне стране и не само да отежава испуњење уговорне обавезе, већ доводи и до тога да се не може остварити сврха уговора, па би било неправично одржати уговор на снази такав какав је, с обзиром да су после закључења уговора наступиле околности које знатно отежавају испуњење обавезе од стране тужиље како је то утврђено обављеним вештачењем. Наведене околности тужиља према редовном току ствари, с обзиром на лична својства и ситуацију у којој се налазила, није била дужна, нити је могла да предвиди и очекује овакав скок валуте ЦХФ након закључења спорног Уговора, нити је упозорена од стране тужене банке на могуће ризике и могућност енормног пораста курса ЦХФ, што представља њену обавезу према члану 12 Закона о облигационим односима који обавезује учеснике да се при заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа придржавају начела савесности и поштења, а одредба члана 3 став 1 Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС" бр. 9/05) који је важио у време закључења уговора, прописивао је основно право потрошача на информисаност, а информације о својствима производа и услуга и условима продаје по одредби члана 46 став 1 истог закона морају бити тачне, потпуне, недвосмислено јасне и благовремене, а по члану 43 истог закона односе се и на финансијске услуге. Тужена банка као давалац кредита на основу стручног знања и њене обавезе да искуствено сагледа и објективно оцени да ли је енормни раст курса валуте ЦХФ могуће очекивати и у уговореном периоду повраћаја одобрених кредитних средстава морала је на то указати тужиљи и у писаном облику је обавестити о свим могућим ризицима за такву врсту кредита, што тужена није учинила.

Апелациони суд сматра да је правилан закључак првостепеног суда да су у конкретном случају испуњени услови прописани чланом 133 ЗОО за раскид уговора услед промењених околности, дајући за своју одлуку јасне, довољне и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Без утицаја на правилност одлуке су жалбени наводи тужене да је валутна клаузула предвиђена предметним уговором у свему у складу са законом, те да раскид уговора није могућ само из разлога што је примена исте у конкретном случају добила свој пуни обим. Наиме, валутна клаузула се у уговорима предвиђа превасходно у циљу реалног очувања једнаке вредности узајамног давања. Насупрот томе, правилно првостепени суд налази да, када због поремећаја на финансијском тржишту примена уговорене валутне клаузуле доведе до тога да се наруши начело једнаког узајамног давања из члана 15 Закона о облигационим односима, тада уговор за једну страну губи сврху, јер терет преузете обавезе постаје неподношљив у тој мери да странка такав уговор не би закључила да је могла предвидети шта ће се догодити. У конкретном случају управо услед енормног раста курса ЦХФ примена валутне клаузуле, иако сама по себи пуноважна, довела је до поремећаја и несразмерности у узајамним давањима

уговорних страна, а на штету тужиле. Наиме, тужилца је по предметном уговору о кредиту од 27.08.2008. године добила износ од 5.222.589,00 динара, а извршене уплате тужиле до дана утужења са обрачунатом законском затезном каматом до дана вештачења 19.03.2019. године износе 15.608.557,03 динара, док уплате тужене са обрачунатом законском затезном каматом до дана вештачења 19.03.2019. године износе 13.509.538,12 динара, чиме би тужилца већ у том тренутку потраживала од тужене 2.099.018,92 динара, а отплата кредита је уговором предвиђена до 2025. године. Стога је правилно становиште првостепенеог суда да је наступила очигледна нееквивалентност узајамних давања, односно да је нарушено начело из члана 15 ЗОО којим је прописано да у заснивању двостраних уговора стране полазе од начела једнаких узајамних давања, а правилна примена тог начела подразумева да се оно поштује не само у моменту закључења уговора него и током његове реализације.

Такође, без утицаја су жалбени наводи тужене да је тужилца у тренутку закључења уговора била одрасла, пословно способна, образована и запослена особа која је била способна да закључи предметни уговор, а да при сопственом признању исти није ни прочитала приликом закључења уговора, из чега следи да тужилца том приликом није посветила дужну пажњу. Наиме, током поступка првостепени суд је утврдио да у периоду до закључења уговора није било енормног раста курса ЦХФ, а што тужена паушалним наводима током поступка, као и у жалби оспорава, док је обављеним вештачењем несумњиво утврђено да је након закључења уговора дошло до енормног раста курса ЦХФ у односу на динар (118,88%), у поређењу са растом курса Евра у односу на динар (54,14%). Имајући у виду да у моменту закључења уговора просечан корисник финансијских услуга није могао предвидети тако велику, накнадну промену курса, то је без утицаја степен пажње који је тужилца пружила у датом тренутку, као и степен њеног образовања.

Са тим у вези без утицаја су и жалбени наводи да је швајцарски франак већ доживео значајну промену курса, те да се та валута свакако карактерише као валута склона значајним променама. Наиме, тужена као правно лице које професионално пружа услуге на тржишту капитала, током поступка, као ни у жалби, није пружила доказе на наведене тврдње, и у том смислу уколико је поседовала таква сазнања у моменту закључења уговора, била је дужна о томе да обавести тужилцу као другу уговорну страну, као и да боље процени ризик коме се и сама излаже закључењем оваквог уговора.

Неосновани су жалбени наводи тужене којима се указује да тужилца није доказала када су настале промењене околности, односно да се тужилца на исте позива након неуредног и неблагоприятног испуњења својих обавеза. Наиме, у конкретној правној ствари предметни уговор је закључен 27.8.2008. године, са роком отплате од 17 година, при чему први ануитет доспева за плаћање 05.11.2008. године, а последњи 05.10.2025. године. Имајући у виду да је током поступка утврђено да је до енормног повећања курса валуте швајцарског франка дошло након закључења предметног уговора, а да последњи ануитет доспева 2025. године, то су у конкретном случају промењене околности наступиле пре рока одређеног за испуњење уговорне обавезе, па нема места примени одредбе члана 133 став 3 ЗОО на коју се тужена у жалби позива.

Неосновани су жалбени наводи да је тужилца имала могућност да током трајања

уговора поднесе захтев да се валута кредита измени и тако избегне негативне последице измене курса. Наиме, тужила је на рочишту одржаном дана 11.7.2018. године навела да је више пута тражила наведену конверзију у евре али да ју је тужена одбијала, док тужена на том рочишту није приговорила таквом исказу тужиље, нити је до закључења главне расправе такве наводе оспоравала.

Са тим у вези правилно је првостепени суд ценио и чињеницу да тужила није прихватила понуду тужене банке за конверзију кредита индексаног у швајцарским францима у кредит индексан у еврима, налазећи да понуда тужене за тужилу не представља правичну измену услова уговора из члана 133 став 4 Закона о облигационим односима имајући у виду да је обављеним вештачењем утврђено да је тужила у време вештачења претплатила кредит према условима у време закључења уговора, те се поменутом понудом не отклањају или ублажавају последица наступања промењених околности, наглог скока валуте за коју је везан уговор који је довео до вишеструког увећења уговорне обавезе тужиље.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је суд пропустио да утврди да ли раскидом предметног уговора за тужену настаје штета, те да није водио рачуна о интересима тужене. Ово имајући у виду да тужена током поступка није истакла захтев за накнаду штете у смислу члана 133 став 5 ЗОО којим је прописано да ако изрекне раскид уговора, суд ће на захтев друге стране обавезати страну која га је захтевала да накнади другој страни правичан део штете коју трпи због тога.

Са тим у вези без утицаја су наводи из жалбе да промењене околности на које се тужила позива утичу негативно и на пословање саме тужене, која се по једном курсу швајцарског франка задужује на међубанкарском тржишту, а по другом промењеном курсу је у обавези да та новчана средства врати, те да раскид уговора никако не би био правичан за тужену страну. Ово пре свега имајући у виду да тужена током поступка није пружила доказе на такве наводе, тј. да је конкретна новчана средства, која је предметним уговором ставила на располагање тужилу у динарима, претходно прибавила задужењем управо у швајцарским францима на међубанкарском тржишту, а што би евентуално представљало околност о којој би суд водио рачуна у смислу одредбе члана 135 ЗОО.

Такође, супротно жалбеним наводима тужене правилно је првостепени суд оценио као неосноване наводе тужене да тужила не може тражити раскид уговора који је већ раскинут јер је тужена једнострано раскинула уговор у смислу члана 11 уговора због неиспуњења уговорне обавезе од стране тужиље. Ово стога што је тужила тужбу за раскид уговора о стамбеном кредиту због промењених околности поднела дана 14.07.2017. године, пре упућивања обавештења о раскиду уговора од стране тужене дана 15.08.2017. године, те је сходно напред наведеном подношење тужбе је претходило изјави о раскиду банке.

Са свих изнетих разлога, одлука првостепеног суда у ставу првом изреке првостепене пресуде је у целости правилна и на закону заснована.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе члана 153

ЗПП-а, а тужили су признати стварни и нужни трошкови које је имала у овој парници, који су правилно обрачунати у складу са АТ и ТТ.

Следом изнетог применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП донета је одлука као у ставу првом изреке.

Међутим, одлучујући о предлогу за одређивање привремене мере у ставу другом изреке првостепене пресуде, основано се жалбеним наводима тужене указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право. Наиме, одлучујући о предлогу за одређивање привремене мере, првостепени суд је нашао да су у конкретном случају испуњени кумулативни услови прописани одредбама члана 449 ЗИО сматрајући да како је тужбени захтев тужиле за раскид уговора о стамбеном кредиту основан и раскинут због промењених околности, то произилази да је тужилца учинила вероватним постојање свог потраживања, а такође је учинила вероватним и наступање ненадокнадиве штете, то јест опасност по потраживање с обзиром да је тужена покренула извршни поступак и активирала средство обезбеђења установљено ради наплате потраживања из предметног уговора, односно хипотеку на непокретности за чију куповину је тужилца и подигла стамбени кредит код тужене, а што је у складу са становиштем које је изражено и у правном схватању усвојеном на седници Грађанског одељења ВКС од 2.4.2019. године.

Наиме, привременом мером, као средством обезбеђења потраживања, осигурава се фактички реализација потраживања тужиоца. У случају када се тужбеним захтевом тражи раскид уговора, који је усвојен, предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом се тражи забрана хипотекарном повериоцу да прода хипотековану непокретност (хипотека уписана као обезбеђење потраживања из уговора) није у корелацији са постављеним тужбеним захтевом и таквом привременом мером се не постиже циљ доношења привремене мере. Ово стога што у чињеница да је раскинут уговор о кредиту, производи правну последицу повраћаја датог по том уговору, не и престанак потраживања тужиоца у односу на банку и следствено томе испуњење услова за престанак хипотеке, а у ком случају би било места усвајању таквог предлога за одређивање привремене мере. Стога оваквом привременом мером фактички се стављају ван снаге одредбе уговора о стамбеном кредиту којим је уговорена хипотека ради реализације потраживања која су наведена у уговору и спречава се спровођење поступка извршења ради реализације хипотеке и утиче на тај поступак. Такође, за одлуку о конкретној правној ствари је без утицаја и правно схватање Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.04.2019. године, на који се првостепени суд у својој одлуци позвао, имајући у виду да је у овој правној ствари, а пре доношења одлуке о привременој мери, суд био обавештен да је већ покренут поступак извршења ради реализације средства обезбеђења дуга из кредита, што за последицу има одлагање извршења без полагања јемства у извршном поступку, а не одређивање привремене мере у парничном поступку, а све у смислу тачки 4 и 5. наведеног правног схватања.

Из изнетих разлога је побијано решење о привременој мери ваљало укинути, а код чињенице да је одлуком овог суда поступак у овој правној ствари правноснажно окончан, то се одлука не враћа првостепеном суду на поновни поступак, па је одлучено као у ставу другом изреке.

Како је тужена успела са жалбом у делу који се односи на решење о привременој мери али не и у делу којим је одлучено о главном захтеву, то је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, те је донета одлука као у ставу трећем изреке у смислу одредбе члана 165 у вези члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић